

BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Vijfde kamer)
21 mei 1999 *

In zaak T-154/98,

Asia Motor France SA, vennootschap naar Frans recht, in gerechtelijke vereffening, gevestigd te Chemille (Frankrijk), vertegenwoordigd door A.-F. Bach, gemachtigde/vereffenaar,

J.-M. Cesbron handelaar, handel drijvende onder de naam JMC Automobiles, in gerechtelijke vereffening, wonende te Chemille (Frankrijk), vertegenwoordigd door A.-F. Bach, gemachtigde/vereffenaar,

Monin Automobiles SA, vennootschap naar Frans recht, in gerechtelijke vereffening, gevestigd te Bourg-de-Péage (Frankrijk), vertegenwoordigd door N. Grandjean, gemachtigde/vereffenaar,

Europe Auto Services (EAS) SA, vennootschap naar Luxemburgs recht, in gerechtelijke vereffening, gevestigd te Livange (Luxemburg), vertegenwoordigd door P. Schiltz, curator;

in deze procedure vertegenwoordigd door J.-C. Fourgoux, advocaat te Brussel en Parijs, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van P. Schiltz, advocaat aldaar, Rue Béatrix de Bourbon 4,

verzoekers,

* Procestaal: Frans.

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Marengo, juridisch hoofdadviseur, en L. Guérin, bij de Commissie gedetacheerd nationaal deskundige, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie van 15 juli 1998 houdende afwijzing van de door verzoekers ingediende klachten over beweerdelijk met artikel 85 EG-Verdrag (thans artikel 81. EG) strijdige kartelpraktijken,

geeft

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Vijfde kamer),

samengesteld als volgt: J. D. Cooke, kamerpresident, R. García-Valdecasas en P. Lindh, rechters,

griffier: H. Jung

II - 1706

de navolgende

Beschikking

De feiten en het procesverloop

- 1 Verzoekers hielden zich bezig met de invoer en de verhandeling in Frankrijk van voertuigen van Japanse merken die in andere lidstaten van de Gemeenschap, zoals België en Luxemburg, in het vrije verkeer waren gebracht. Zij verkeren thans in gerechtelijke vereffening.
- 2 Van oordeel, dat hij het slachtoffer was van een ongeoorloofde mededingingsregeling van vijf importeurs van Japanse auto's in Frankrijk, te weten Sidat Toyota France, Mazda France Motors, Honda France, Mitsubishi Sonauto en Richard Nissan SA, diende een van de verzoekers, te weten J.-M. Cesbron, op 18 november 1985 bij de Commissie een klacht in wegens schending van artikel 30 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 28 EG) en artikel 85 EG-Verdrag (thans artikel 81 EG).
- 3 Op 29 november 1988 dienden verzoekers op grond van artikel 85 van het Verdrag een nieuwe klacht tegen dezelfde vijf importeurs in.
- 4 In deze laatste klacht betoogden verzoekers, zakelijk weergegeven, dat de vijf bovengenoemde importeurs van Japanse auto's zich jegens de Franse administratie hadden verbonden, op de Franse binnenlandse markt niet meer auto's te verkopen dan 3 % van het aantal voertuigen dat in het voorafgaande

kalenderjaar op het gehele Franse grondgebied in de kentekenregistratie was opgenomen. Deze importeurs zouden hebben afgesproken, dit quotum onderling te verdelen volgens vooraf vastgestelde regels, en elke andere onderneming uit te sluiten die in Frankrijk Japanse auto's van andere merken wilde distribueren dan die welke werden gedistribueerd door de partijen bij de gestelde mededingingsregeling.

- 5 Ook betoogden verzoekers in die klacht, dat de Franse administratie, als tegenprestatie voor die zelfbeperking, het aantal belemmeringen van het vrije verkeer van Japanse auto's van andere merken dan de vijf merken gedistribueerd door de importeurs die partij bij de gestelde mededingingsregeling waren, hadden veelelvoudigd.

- 6 Bij brief van 9 juni 1989 verzocht de Commissie de betrokken importeurs om inlichtingen op grond van artikel 11, lid 1, van verordening nr. 17 van de Raad van 6 februari 1962, Eerste verordening over de toepassing van de artikelen 85 en 86 EG van het Verdrag (PB 1962, blz. 204; hierna: „verordening nr. 17”). Nadat het directoraat-generaal Industrie en ruimtelijke ordening bij brief van 20 juli 1989 genoemde importeurs instructie had gegeven niet te antwoorden op één van de vragen van de Commissie, vroeg deze bij brief van 16 oktober 1989 inlichtingen aan de Franse autoriteiten. Op 28 november 1989 antwoordden de Franse autoriteiten op dit verzoek om inlichtingen, onder meer met de verklaring, dat „de vragen over het gedrag van de in het schrijven van de Commissie genoemde ondernemingen, voor zover dit gedrag bepaald wordt door de door de overheid gewenste regeling, in deze context (...) niet relevant zijn: die ondernemingen beschikken namelijk over geen enkele autonomie bij de uitvoering van die regeling”.

- 7 Daar de Commissie hun niets liet weten, verzochten verzoekers haar bij brief van 21 november 1989, haar standpunt over de ingediende klachten te bepalen. Toen de Commissie in haar stilzwijgen volhardde, stelden verzoekers op 20 maart 1990 en beroep wegens nalaten en tot schadevergoeding bij het Hof van Justitie in. Bij beschikking van 23 mei 1990, *Asia Motor France* (C-72/90, Jurispr. blz. I-2181), verklaarde het Hof het beroep wegens nalaten en tot schadevergoeding niet-ontvankelijk, voor zover het betrekking had op het nalaten van de

Commissie met betrekking tot de gestelde schending van artikel 30 van het Verdrag, en verwees het de zaak naar het Gerecht, voor zover het beroep betrekking had op het nalaten van de Commissie met betrekking tot de gestelde schending van artikel 85 van het Verdrag en de daaruit voortvloeiende aansprakelijkheid.

- 8 Intussen had de directeur-generaal van het directoraat-generaal Concurrentie van de Commissie verzoekers bij brief van 8 mei 1990, overeenkomstig artikel 6 van verordening nr. 99/63/EEG van de Commissie van 25 juli 1963 over het horen van belanghebbenden en derden overeenkomstig artikel 19, leden 1 en 2, van verordening nr. 17 van de Raad (PB 1963, blz. 2268; hierna: „verordening nr. 99/63”), meegedeeld dat de Commissie niet voornemens was gevolg te geven aan hun klachten, en had hij hen uitgenodigd hun eventuele opmerkingen dienaangaande in te dienen. Op 29 juni 1990 deden verzoekers hun opmerkingen aan de Commissie toekomen, waarbij zij insisterden op de gegrondheid van hun klachten.
- 9 Onder deze omstandigheden oordeelde het Gerecht bij arrest van 18 september 1992, *Asia Motor France e.a.* (T-28/90, Jurispr. blz. II-2285; hierna: „arrest *Asia Motor France I*”), dat niet behoefde te worden beslist op de conclusies van het verzoekschrift die op artikel 175 EG-Verdrag (thans artikel 232 EG) waren gebaseerd. Voor het overige verklaarde het Gerecht verzoekers' vordering tot schadevergoeding niet-ontvankelijk.
- 10 Op 5 juni 1990 diende de vennootschap Somaco eveneens een klacht in bij de Commissie. Deze was gericht tegen de praktijken van de vennootschappen CCIE, SIGAM, SAVA, SIDA en Auto GM, alle gevestigd te Lamentin (Martinique), concessiehouders van respectievelijk de merken Toyota, Nissan, Mazda, Honda en Mitsubishi en importeurs van die merken op dat eiland. Deze op de artikelen 30 en 85 EG-Verdrag gebaseerde klacht was tevens gericht tegen de praktijken van de Franse administratie, op grond dat die ten doel hadden de

parallelimport door klaagster van voertuigen van bepaalde Japanse merken en van het Koreaanse merk Hyundai te beletten.

- 11 Bij brief van 9 augustus 1990 liet de Commissie, verwijzend naar haar brief van 8 mei 1990 aan de andere verzoekers, Somaco weten, dat zij niet voornemens was gevolg te geven aan haar klacht, en nodigde zij haar overeenkomstig artikel 6 van verordening nr. 99/63 uit, haar opmerkingen in te dienen. Bij brief van 28 september 1990 insisterde Somaco op de gegrondheid van haar klacht.

- 12 Bij brief van 5 december 1991 deed de Commissie de verzoekers en Somaco een beschikking toekomen, waarbij de op 18 november 1985, 29 november 1988 en 5 juni 1990 ingediende klachten werden afgewezen.

- 13 Deze afwijzing was op twee gronden gebaseerd. Volgens de eerste afwijzingsgrond vormde de gedraging van de vijf aangeklaagde importeurs een onderdeel van het beleid van de Franse overheid ter zake van de invoer van Japanse auto's in Frankrijk. In het kader van dit beleid stelde de overheid niet alleen het totale aantal voertuigen vast dat jaarlijks in Frankrijk werd toegelaten, maar bepaalde zij ook, hoe dat aantal werd verdeeld. Volgens de tweede afwijzingsgrond bestond er geen verband tussen het belang van de klagers en de gestelde inbreuk, daar de eventuele toepassing van artikel 85 EG-Verdrag niet kon leiden tot een oplossing van de situatie waarvan verzoekers zich het slachtoffer achtten.

- 14 Tegen de beschikking van 5 december 1991 werd door verzoekers en Somaco een beroep tot nietigverklaring ingesteld, dat op 4 februari 1992 bij de griffie van het Gerecht werd neergelegd.

- 15 Bij arrest van 29 juni 1993, Asia Motor France e.a. (T-7/92, Jurispr. blz. II-669; hierna: „arrest Asia Motor France II”), verklaarde het Gerecht de beschikking van 5 december 1991 nietig, voor zover zij betrekking had op artikel 85 EG-Verdrag, aangezien, in de eerste plaats, de eerste afwijzingsgrond op een onjuiste beoordeling, feitelijk en rechtens, van de aan de beoordeling van de Commissie onderworpen gegevens berustte, en, in de tweede plaats, de tweede afwijzingsgrond een dwaling ten aanzien van het recht bevatte.
- 16 In dat arrest stelde het Gerecht onder meer vast, dat de bestreden beschikking, door de klachten af te wijzen op grond dat de aangeklaagde vennootschappen over geen enkele autonomie of „speelruimte” beschikten, zulks terwijl dit oordeel door de door de klagers aan de Commissie overgelegde nauwkeurige en omstandige bewijselementen werd weerlegd, op een kennelijk verkeerde beoordeling van de feiten berustte en als gevolg daarvan op een dwaling ten aanzien van het recht op het punt van de toepasselijkheid van artikel 85 EG-Verdrag op de gedragingen van de aangeklaagde vennootschappen.
- 17 Na dat arrest richtte de Commissie op 25 augustus 1993 op grond van artikel 11, lid 1, van verordening nr. 17 verzoeken om inlichtingen tot de Franse autoriteiten en tot de concessiehouders op Martinique tegen wie de klacht van de vennootschap Somaco van 5 juni 1990 was gericht.
- 18 De concessiehouders op Martinique antwoordden in oktober 1993 op het verzoek om inlichtingen van de Commissie. Vier van hen legden ter ondersteuning van hun verklaringen kopieën over van documenten waaruit huns inziens bleek, dat de op hun merken toegepaste invoerquota door de overheid waren toegewezen en niet uit een onderlinge mededingingsregeling voortvloeiden.
- 19 De Franse autoriteiten antwoordden bij brief van 11 november 1993 op het verzoek om inlichtingen.

- 20 Bij brief van 19 oktober 1993 stelden verzoekers en Somaco de Commissie in gebreke in de zin van artikel 175 EG-Verdrag.
- 21 Op 10 januari 1994 zond de Commissie verzoekers en Somaco een mededeling uit hoofde van artikel 6 van verordening nr. 99/63. Zij deed hun tevens een afschrift toekomen van de antwoorden op de verzoeken om inlichtingen en stelde hen in de gelegenheid de aan haar overgelegde bewijsstukken in te zien. Bij brief van 9 maart 1994 dienden verzoekers en Somaco hun opmerkingen in.
- 22 Op 2 augustus 1994 zonden verzoekers de Commissie een nieuwe aanmaningsbrief.
- 23 Bij brief van 13 oktober 1994 deed de Commissie de verzoekers en Somaco een nieuwe beschikking toekomen, waarbij hun klachten werden afgewezen. In deze beschikking was enkel de in de beschikking van 5 december 1991 als eerste vermelde afwijzingsgrond opgenomen.
- 24 Bij op 12 december 1994 ter griffie van het Gerecht neergelegd verzoekschrift stelden verzoekers en Somaco beroep in wegens nalaten, tot nietigverklaring en tot schadevergoeding. Dat beroep was tegen de Commissie gericht en betrof haar beschikking van 13 oktober 1994.
- 25 Bij arrest van 18 september 1996, *Asia Motor France e a./Commissie* (T-387/94, Jurispr. blz. II-961; hierna: „arrest *Asia Motor France III*”), verklaarde het Gerecht de vordering wegens nalaten en die tot schadevergoeding niet-ontvanke-lijk. Daarentegen verklaarde het Gerecht de beschikking van de Commissie van 13 oktober 1994 nietig, voor zover de klachten van 18 november 1985 en

29 november 1988 daarbij waren afgewezen. Het oordeelde, dat de Commissie de feiten kennelijk onjuist had beoordeeld toen zij op grond van de haar ter beschikking staande gegevens tot de conclusie kwam, dat de erkende importeurs in het Franse moederland zo weinig autonoom waren, dat hun gedraging uit dien hoofde niet binnen de werkingssfeer van artikel 85, lid 1, EG-Verdrag viel. Het Gerecht baseerde dat oordeel op de vaststelling, dat de Commissie haar beschikking over bedoelde klachten op dezelfde gegevens had gebaseerd als zij in haar beschikking van 5 december 1991 had aangevoerd voor haar conclusie, dat de betrokken ondernemingen over geen enkele autonomie of „speelruimte” beschikten. Bij gebreke aan nieuwe gegevens inzake de in het Franse moederland geldende invoerregeling, aldus het Gerecht, berustte de beschikking van 13 oktober 1994 niet op objectieve, relevante en overeenstemmende aanwijzingen waaruit bleek dat de Franse autoriteiten eenzijdig een onweerstaanbare druk hadden uitgeoefend op de betrokken ondernemingen om de in de klachten gelaakte gedragslijn te volgen.

- 26 Na dat arrest verzocht de Commissie de vijf betrokken importeurs in het Franse moederland op 7 mei 1997 opnieuw om inlichtingen in de zin van artikel 11, lid 1, van verordening nr. 17.
- 27 Na ontvangst van de antwoorden op die verzoeken om inlichtingen zond de Commissie de verzoekers op 7 oktober 1997 een mededeling in de zin van artikel 6 van verordening nr. 99/63. Bij brief van 5 december 1997 dienden de verzoekers hun opmerkingen over die mededeling in.
- 28 Bij brief van 16 juli 1998 deed de Commissie de verzoekers een beschikking toekomen waarbij hun klachten opnieuw werden afgewezen (hierna: „bestreden beschikking”). Volgens de Commissie was uit de antwoorden op de verzoeken om inlichtingen van 7 mei 1997 gebleken, dat de Franse overheid eenzijdig de modaliteiten bepaalde van de verdeling van het globale quotum van 3 % tussen de vijf betrokken importeurs, en elk hunner verplichtte hun aandeel in het quotum in acht te nemen. Niet de groep importeurs in haar geheel, doch elke

importeur afzonderlijk zou aan de door de Franse autoriteiten uitgeoefende druk hebben blootgestaan. Maar hoe dan ook bestond er volgens de Commissie geen communautair belang dat groot genoeg was om een nieuwe interventie harerzijds te rechtvaardigen.

- 29 In die omstandigheden hebben verzoekers bij op 23 september 1998 ter griffie van het Gerecht neergelegd verzoekschrift het onderhavige beroep ingesteld.
- 30 Het verzoekschrift bestaat formeel uit vijf onderdelen.
- 31 Het eerste onderdeel, getiteld „Voorwerp van het geding”, bestaat hoofdzakelijk uit een samenvatting van de rechtspraak van het Hof over de verplichting van de lidstaten ervoor te zorgen, dat de artikelen 85 en 86 EG-Verdrag nuttige werking kunnen ontvouwen.
- 32 Het tweede onderdeel, getiteld „Beschikking van 15/16 juli 1998, waarvan de nietigverklaring wordt gevraagd”, vermeldt de voornaamste punten van de redengeving van de mededeling van 7 oktober 1997, alsmede enkele opmerkingen daarover, en bevat een letterlijke weergave van de opmerkingen van verzoekers van 5 december 1997. Aan het eind van dit tweede onderdeel wordt gepreciseerd, dat „de door de Commissie terzijde gelegde opmerkingen de grondslag vormen van de motivering van verzoekers”.
- 33 Het derde onderdeel, getiteld „Eerdere beslissingen van het Gerecht en het Hof van Justitie in deze zaak”, bevat een korte uiteenzetting van de antecedenten van het geding. Bij het dossier zijn voorts afschriften gevoegd van de arresten Asia

Motor France I, II en III en van de beschikking Asia Motor France e.a./ Commissie.

- 34 In het vierde onderdeel van het verzoekschrift, getiteld „Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 18 september 1996”, worden de voornaamste punten uit de beoordeling van het Gerecht met betrekking tot de klachten van 18 november 1985 en 29 november 1988 weergegeven. Ook aan het eind van dit vierde onderdeel wordt verklaard, dat de opmerkingen van verzoekers van 5 december 1997 „de grondslag vormen van dit beroep en een samenvatting zijn van de voor het Gerecht tot staving van de vordering tot nietigverklaring aangevoerde middelen”.
- 35 Het vijfde onderdeel, getiteld „Middelen tot nietigverklaring”, luidt als volgt:

„Daar de Commissie weigert rekening te houden met de oordelen in de eerdere arresten van het Gerecht en met de haar gegeven opdracht het dossier opnieuw te onderzoeken aan de hand van objectieve, relevante en overeenstemmende aanwijzingen, teneinde aldus tot een met het gemeenschapsrecht conform besluit te kunnen komen, is er geen andere oplossing dan de beschikking nietig te verklaren, aangezien de Commissie er alles aan heeft gedaan om geen aanwijzingen te vinden die haar ongelijk zouden aantonen.

Men stuit op dezelfde verkeerde beoordelingen van de feitelijke en juridische situatie, dezelfde schending van het Verdrag, alsof de Commissie, na vanaf het begin bewust de verkeerde weg te zijn ingeslagen, niets anders kan bedenken dan in dezelfde richting voort te gaan, dat wil zeggen in de dwaling te volharden.

Zij rekent er blijkbaar op, dat de klagende ondernemingen, die door haar beleid zijn geruïneerd, uit gebrek aan financiële middelen uiteindelijk van hun rechten zullen afzien.

Het is schokkend om te zien, dat een instelling als de Commissie thans ijskoud durft beweren, dat de klacht al zo oud is (dertien jaar, dat wil zeggen de duur van de procedure), dat er geen enkel belang meer bestaat bij de bescherming van de rechten van de getroffen ondernemingen — die Europese burgerrechten bezitten —, terwijl zijzelf door haar onwettige beschikkingen voor die abnormaal lange duur verantwoordelijk is.

Naar redelijkheid en billijkheid had al dertien jaar geleden een mededeling van grieven tot de leden van het kartel en tot hun syndicaat gericht moeten worden, want toen al was het duidelijk genoeg dat er een kartel bestond. De aangeklaagde ondernemingen hadden dan in een procedure op tegenspraak moeten aantonen, dat de zogenoemde zelfbeperkingsregeling, met de daaraan verbonden tegenprestaties (waaronder de uitsluiting van de Japanse concurrenten), geen zaak was van commerciële keuzes, maar het resultaat was van onweerstaanbare druk van de Franse Staat, die voor hen tot grote verliezen had kunnen leiden.

In al die dertien jaar is de Commissie niet in staat geweest bewijs van die onweerstaanbare druk bijeen te brengen.

In die omstandigheden vorderen verzoekers de nietigverklaring zonder meer van de beschikking 15/16 juli 1998, waarbij zij zich voorbehouden schadevergoeding voor het handelen van de Commissie te vragen.”

- ³⁶ Bij afzonderlijke akte van 29 oktober 1998 heeft de Commissie een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen. Zij concludeert dat het het Gerecht behage:

— het beroep niet-ontvankelijk te verklaren;

— verzoekers te verwijzen in de kosten.

37 Verzoekers hebben op 30 december 1998 hun opmerkingen over de exceptie ingediend. Daarin concluderen zij dat het het Gerecht behage:

— de exceptie van niet-ontvankelijkheid te verwerpen;

— de Commissie te verwijzen in de kosten van dit onderdeel van de procedure.

De ontvankelijkheid

38 Volgens artikel 114 van het Reglement voor de procesvoering neemt een partij die het Gerecht verzoekt om zonder op de zaak ten gronde in te gaan, uitspraak te doen over de niet-ontvankelijkheid van een beroep, daartoe een afzonderlijke akte. Het Gerecht kan beslissen dat een mondelinge behandeling niet noodzakelijk is, en bij met redenen omklede beschikking op het verzoek uitspraak doen. In casu acht het Gerecht zich door het dossier voldoende voorgelicht en besluit het, niet tot mondelinge behandeling over te gaan.

Argumenten van partijen

39 De Commissie herinnert eraan, dat volgens artikel 19, eerste alinea, van 's Hofs Statuut-EG en artikel 44, lid 1, sub c, van het Reglement voor de procesvoering het verzoekschrift „het voorwerp van het geschil en een summier uiteenzetting van de aangevoerde middelen” moet bevatten.

- 40 In casu, aldus de Commissie, bevat het verzoekschrift geen juridische middelen of argumenten tot staving van het door verzoekers gevorderde en voldoet het om die reden niet aan de vereisten van genoemde bepalingen.
- 41 Ook indien het feit dat verzoekers in het verzoekschrift naar hun opmerkingen van 5 december 1997 verwijzen, het ontbreken van een aanduiding van de middelen zou kunnen compenseren, volstaat die verwijzing toch niet om te bepalen, welke bezwaren verzoekers nu eigenlijk tegen die beschikking hebben. Die opmerkingen zijn trouwens hoe dan ook niet ter zake dienend, omdat zij van vóór de bestreden beschikking dateren en er derhalve geen betrekking op kunnen hebben.
- 42 Om dit betoog kracht bij te zetten, wijst de Commissie erop, dat men volgens de gemeenschapsrechter bij de omschrijving van de middelen van het beroep weliswaar niet gebonden is aan de terminologie en de opsomming van het Reglement voor de procesvoering en dat men ermee kan volstaan, die middelen naar hun inhoud in plaats van volgens hun juridische kwalificatie te benoemen, doch dat daarbij steeds de voorwaarde geldt, dat het verzoekschrift de middelen met voldoende precisie doet uitkomen (arrest Hof van 15 december 1961, Fives Lille Cail e.a./Hoge Autoriteit 19/60, 21/60, 2/61 en 3/61, Jurispr. blz. 591, en beschikking Gerecht van 28 april 1993, De Hoe/Commissie, T-85/92, Jurispr. blz. II-523). In diezelfde zaken heeft de gemeenschapsrechter overwogen, dat de blote opsomming van de middelen in het verzoekschrift niet voldoet aan de vereisten van het Statuut en het Reglement voor de procesvoering. Volgens vaste rechtspraak moet een middel zo duidelijk en nauwkeurig worden uiteengezet, dat het Gerecht zijn rechterlijk toezicht kan uitoefenen en de tegenpartij zijn verweer kan voorbereiden. De essentiële feitelijke en juridische grondslagen van het beroep dienen ten minste summier, doch coherent en begrijpelijk, uit het verzoekschrift zelf te blijken (beschikking De Hoe/Commissie, reeds aangehaald, en arrest Gerecht van 7 november 1997, Cipeke/Commissie, S-84/96, Jurispr. blz. II-2081).
- 43 Volgens de rechtspraak van het Gerecht, zo vervolgt de Commissie, kan het verzoekschrift weliswaar op specifieke punten worden gestaafd en aangevuld door verwijzingen naar uittreksels uit bijgevoegde stukken, maar kan een algemene verwijzing naar andere geschriften, ook al zijn die bij het verzoekschrift

gevoegd, geen alternatief zijn voor het vermelden van de essentiële elementen van het betoog rechtens, die in het verzoekschrift zelf moeten staan. Het Gerecht kan immers zijn eigen beoordeling niet in de plaats stellen van de beoordeling van de verzoeker, en het is niet de taak van het Gerecht, in de bijlagen de middelen te zoeken en te ontdekken die het als de grondslag van het beroep zou kunnen beschouwen, daar de bijlagen uitsluitend als hulp- en bewijsmiddel dienen (arrest Cipeke/Commissie, reeds aangehaald; beschikking De Hoe/Commissie, reeds aangehaald, en beschikking Gerecht van 29 november 1993, Koelman/Commissie, S-56/92, Jurispr. blz. II-1267). In zijn beschikking De Hoe/Commissie heeft het Gerecht er ook nog op gewezen, dat men door de tekst van een klacht integraal in het verzoekschrift over te nemen, evenmin voldoet aan de vereisten van het Statuut en het Reglement voor de procesvoering.

- 44 Tot staving van haar betoog wijst de Commissie er nog op, dat het Hof in beroepen op grond van artikel 169 EG-Verdrag (thans artikel 226 EG) steeds verzoekschriften niet-ontvankelijk heeft verklaard die geen nauwkeurige omschrijving bevatten van de grieven waarover het Hof zich moest uitspreken, en, althans summier, van de juridische en feitelijke gronden waarop die grieven beruisten, doch die zich beperkten tot een verwijzing naar de in de aanmaningsbrief en het met redenen omkleed advies gegeven redenen (arresten Hof van 13 december 1990, Commissie/Griekenland, C-347/88, Jurispr. blz. I-4747; 13 maart 1992, C-43/90, Commissie/Duitsland, Jurispr. blz. I-1909, en 23 oktober 1997, Commissie/Griekenland, C-375/95, Jurispr. blz. I-5981). Evenzo heeft het Hof verzoekschriften niet-ontvankelijk verklaard waarin de feiten en omstandigheden waarop het tot de nationale autoriteiten gerichte verwijt van niet-nakoming was gebaseerd, op geen enkele wijze waren gepreciseerd (arrest Hof van 31 maart 1992, Commissie/Denemarken, C-52/90, Jurispr. blz. I-2187).
- 45 Ten slotte wijst de Commissie erop, dat het Hof hogere voorzieningen niet-ontvankelijk heeft verklaard waarin niet duidelijk was aangegeven, tegen welke onderdelen van het voor vernietiging voorgedragen arrest de hogere voorziening was gericht en op welke juridische argumenten de vordering specifiek was gebaseerd, maar waarin enkel de reeds voor het Gerecht aangevoerde middelen en argumenten werden herhaald of letterlijk weergegeven [arrest Hof van 24 oktober 1996, Viho/Commissie, C-73/95 Q, Jurispr. blz. I-5457, en beschikkingen Hof van 26 september 1994, X/Commissie, C-26/94 Q, Jurispr. blz. I-4379, 11 juli 1996, Goldstein/Commissie, C-148/96 Q(R), Jurispr. blz. I-3883, 17 december 1996, San Marco/Commissie, C-19/95 Q, Jurispr. blz. I-4435, en 28 november 1996, Odigitria/Raad en Commissie, C-293/95 Q, Jurispr. blz. I-6129].

- 46 In antwoord op de exceptie van niet-ontvankelijkheid betogen verzoekers, dat het volstaat wanneer aan de hand van het verzoekschrift kan worden vastgesteld, wat de verzoeker vordert, ook al noemt het niet de verdragsbepalingen waarop het is gebaseerd, of zelfs wanneer het naar een verkeerde bepaling verwijst en afwijkt van de gebruikelijke terminologie (arresten Hof van 16 december 1963, *Società Industriale Acciaierie San Michele e.a./Hoge Autoriteit*, 2/63—10/63, Jurispr. blz. 691, en 7 mei 1969, *V/Controle-Commissie*, 12/68, Jurispr. blz. 109). Waar het op aankomt, is dat aan de hand van het verzoekschrift de juridische strekking van de aangevoerde middelen met zekerheid kan worden bepaald. Voor bepaalde aspecten van het geschil kan het verzoekschrift derhalve verwijzen naar argumenten die in andere bij de gemeenschapsrechter aangebrachte zaken zijn aangevoerd (arrest Hof van 28 april 1971, *Lütticke/Commissie*, 4/69, Jurispr. blz. 325).
- 47 Volgens verzoekers is de door de Commissie tot staving van de exceptie van niet-ontvankelijkheid aangehaalde rechtspraak niet relevant. In de eerste plaats betogen zij, dat het Gerecht in zijn beschikkingen *De Hoe/Commissie* en *Koelman/Commissie* en in zijn arrest *Cipeke/Commissie* tot niet-ontvankelijkheid heeft geconcludeerd omdat in de betrokken verzoekschriften in algemene zin naar bijlagen werd verwezen. In casu nu wordt nergens naar bijlagen verwezen. Wat in het bijzonder de opmerkingen van 5 december 1997 betreft, deze maken deel uit van het verzoekschrift. In de tweede plaats, aldus verzoekers, kunnen de door de Commissie aangehaalde arresten *Commissie/Griekenland*, *Commissie/Denemarken* en *Commissie/Duitsland* in de onderhavige zaak geen toepassing vinden, omdat zij beroepen wegens niet-nakoming betreffen. Het arrest *Viho/Commissie* ten slotte, alsmede de beschikkingen *V/Commissie*, *Goldstein/Commissie*, *San Marco/Commissie* en *Odigitria/Raad en Commissie*, betreffen hogere voorzieningen die niet-ontvankelijk zijn verklaard omdat de betrokken verzoekschriften zich beperkten tot de letterlijke weergave van de reeds voor het Gerecht aangevoerde middelen en argumenten.
- 48 Volgens verzoekers bevat hun verzoekschrift in wezen vier middelen die tot nietigverklaring van de bestreden beschikking zouden moeten leiden: kennelijk verkeerde beoordeling, onvoldoende motivering, schending van de rechten van de verdediging en schending van het Verdrag. Het eerste en het vierde middel

worden in het verzoekschrift uitdrukkelijk genoemd, terwijl het tweede en het derde „er impliciet, maar op voldoende begrijpelijke wijze uit volgen”.

Beoordeling door het Gerecht

- 49 Ingevolge artikel 19, eerste alinea, van 's Hofs Statuut, van toepassing op het Gerecht krachtens artikel 46, eerste alinea, van dat Statuut, en artikel 44, lid 1, sub c, van het Reglement voor de procesvoering moet elk verzoekschrift het voorwerp van het geschil en een summierere uiteenzetting van de aangevoerde middelen bevatten. Ongeacht de gebruikte terminologie moet die uiteenzetting zo duidelijk en nauwkeurig zijn, dat de tegenpartij zijn verweer kan voorbereiden en het Gerecht zijn rechterlijk toezicht kan uitoefenen, in voorkomend geval zonder daarvoor verdere informatie nodig te hebben. Teneinde de rechtszekerheid en een goede rechtsbedeling te waarborgen, is het voor de ontvankelijkheid van een beroep noodzakelijk, dat de essentiële feitelijke en juridische gronden van het beroep — althans summier, maar coherent en begrijpelijk — uit het verzoekschrift zelf blijken. Ofschoon het verzoekschrift op specifieke punten kan worden gestaafd en aangevuld door verwijzingen naar uittreksels uit bijgevoegde stukken, kan een algemene verwijzing naar andere geschriften, ook al zijn die bij het verzoekschrift gevoegd, geen alternatief zijn voor de vermelding van de essentiële elementen van het betoog rechtens, die volgens genoemde bepalingen in het verzoekschrift moeten worden vermeld.
- 50 In casu moeten, in de eerste plaats, de opmerkingen van verzoekers van 5 december 1997 volledig in aanmerking worden genomen wanneer het erom gaat vast te stellen, of het verzoekschrift aan de vereisten van bovengenoemde bepalingen voldoet. In hun verzoekschrift hebben verzoekers immers de volledige tekst van die opmerkingen opgenomen en daarbij uitdrukkelijk verklaard, dat zij de grondslag van hun beroep vormen (blz. 10 en 14). De opnemings van die opmerkingen is derhalve niet op een lijn te stellen met een eenvoudige verwijzing naar een bijlage of de weergave zonder meer van een bijlage, waarvan het Gerecht in de beschikking De Hoe/Commissie heeft geoordeeld, dat daarmee niet aan de vereisten van de eerder genoemde bepalingen was voldaan.

- 51 Voor het overige faalt het argument van de Commissie, dat die opmerkingen van vóór de bestreden beschikking dateren. De inhoud van die beschikking is in wezen immers identiek met die van de mededeling van de Commissie van 7 oktober 1997, waarop verzoekers met die opmerkingen hebben geantwoord.
- 52 In de tweede plaats worden twee middelen uitdrukkelijk in het verzoekschrift vermeld. Eerst stellen verzoekers, dat de Commissie „dezelfde kennelijke beoordelingsfouten wat de feiten en het recht betreft” heeft gemaakt (blz. 5 en 15 van het verzoekschrift), en vervolgens stellen zij „dezelfde schending van het Verdrag” (blz. 15 van het verzoekschrift).
- 53 Het in het verzoekschrift ontwikkelde betoog ter adstructie van die twee middelen is voldoende duidelijk om het Gerecht in staat te stellen de wettigheid van de bestreden beschikking te toetsen, en om de wederpartij de mogelijkheid te bieden behoorlijk verweer te voeren (arrest Gerecht van 16 oktober 1996, *Knijff/Rekenkamer*, S-378/94, JurAmbt. blz. II-1341).
- 54 Zo blijkt met betrekking tot het eerste middel uit het verzoekschrift, dat volgens verzoekers de Commissie, evenals in de zaken die tot de arresten *Asia Motor France II* en *Asia Motor France III* hebben geleid, de feiten kennelijk verkeerd heeft beoordeeld door ervan uit te gaan, dat de erkende importeurs in het Franse moederland zo weinig autonoom waren, dat hun gedraging uit dien hoofde niet binnen de werkingssfeer van artikel 85, lid 1, EG-Verdrag viel (blz. 5, 6 en 15 van het verzoekschrift). Verzoekers herinneren eraan, dat het Gerecht in zijn arrest *Asia Motor France III* heeft vastgesteld, dat er geen enkele dwingende Franse bestuursrechtelijke bepaling bestond die de betrokken importeurs tot de door verzoekers bekritiseerde gedraging dwong. De Commissie kon de klachten dus niet op grond van de ontbrekende autonomie van die importeurs afwijzen, tenzij

uit objectieve, relevante en overeenstemmende aanwijzingen zou blijken, dat de nationale autoriteiten hun die gedraging eenzijdig hadden opgelegd door onweerstaanbare druk uit te oefenen (blz. 6, 7, 12 en 13 van het verzoekschrift). Doch, aldus verzoekers, de gegevens die de Commissie na een nieuw onderzoek had verzameld, kunnen niet als dergelijke aanwijzingen worden beschouwd (blz. 4, 7, 14 en 15 van het verzoekschrift). Bovendien zijn die gegevens niet het resultaat van een onpartijdig en zorgvuldig onderzoek en zijn zij niet degelijk geanalyseerd (blz. 7, 8, 9 en 10 van het verzoekschrift).

55 Het tweede middel moet, naar uit het verzoekschrift blijkt, aldus worden verstaan, dat verzoekers de Commissie verwijten, niet de maatregelen ter uitvoering van het arrest Asia Motor France III te hebben genomen en aldus artikel 176 EG-Verdrag te hebben geschonden. Deze bepaling wordt door verzoekers weliswaar niet uitdrukkelijk genoemd, maar naar het oordeel van de gemeenschapsrechter is men bij de omschrijving van de middelen van het beroep niet gebonden aan de terminologie en de opsomming van het Reglement voor de procesvoering en kan men ermee volstaan, die middelen naar hun inhoud in plaats van volgens hun juridische kwalificatie te benoemen, zolang het verzoekschrift met betrekking tot die middelen maar voldoende duidelijk is (arrest Fives Lille Cail e.a./Hoge Autoriteit, reeds aangehaald, en beschikking De Hoe/Commissie, reeds aangehaald, punt 21).

56 In het kader van dit tweede middel stellen verzoekers meer in het bijzonder, dat de bestreden beschikking wederom vervalt in de dwalingen met betrekking tot de feiten en het recht, die het Gerecht in zijn arrest Asia Motor France III reeds had vastgesteld (blz. 5, 9 en 15 van het verzoekschrift). Verzoekers voeren voor deze stelling twee argumenten aan. In de eerste plaats zou de Commissie niet serieus en voortvarend te werk zijn gegaan bij haar nieuwe onderzoek om objectieve, relevante en overeenstemmende aanwijzingen te verzamelen ten bewijze dat de Franse autoriteiten eenzijdig onweerstaanbare druk op de vijf betrokken importeurs hadden uitgeoefend om hen te dwingen tot de in de klachten gekritiseerde gedraging (blz. 6, 9, 10 en 15 van het verzoekschrift). In de tweede

plaats zou de Commissie geen enkel nieuw gegeven ten bewijze van die onweerstaanbare druk hebben aangebracht (blz. 8 en 14 van het verzoekschrift).

- 57 Het verzoekschrift bevat geen andere middelen die voldoen aan de voorschriften van artikel 19, eerste alinea, van 's Hofs Statuut en artikel 44, lid 1, sub c, van het Reglement voor de procesvoering.
- 58 Anders dan verzoekers in hun opmerkingen over de exceptie van niet-ontvankelijkheid stellen, blijkt uit het verzoekschrift niet, dat zij ook een middel ontleend aan ontoereikende motivering of aan schending van de rechten van de verdediging aanvoeren.
- 59 Zelfs indien men zou willen aannemen, dat het verzoekschrift impliciet naar die middelen verwijst, moet worden vastgesteld, dat het niets bevat wat zou kunnen gelden als een voldoende duidelijk betoog tot staving van die middelen.
- 60 Uit het voorgaande volgt, dat de middelen ontleend aan kennelijk verkeerde beoordeling respectievelijk schending van artikel 176 EG-Verdrag, de twee enige zijn waarvan het Gerecht kennis kan nemen.
- 61 Mitsdien dient het beroep in zoverre ontvankelijk te worden verklaard, met aanhouding van de beslissing omtrent de kosten.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Vijfde kamer)

beschikt:

- 1) Het beroep is ontvankelijk voor zover gebaseerd op middelen ontleend aan kennelijk verkeerde beoordeling respectievelijk schending van artikel 176 EG-Verdrag (thans artikel 233 EG).
- 2) Het beroep is niet-ontvankelijk voor het overige.
- 3) Er zal een termijn worden bepaald waarbinnen verweerster een verweerschrift kan indienen, waarin zij zich zal beperken tot de twee genoemde middelen zoals nader omschreven in deze beschikking.
- 4) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

Luxemburg, 21 mei 1999.

De griffier

H. Jung

De president

J. D. Cooke